

လင်းလက်ဒေါင်

ရေကန်နီသော:ကတဏ္ဍ

"ဆရာမလေး ရောက်ပြီဟေ့"

ကမ်းနားလှေဆိပ်မှ တစ်စုံတစ်ယောက် အော်လိုက်သံကြောင့် ကျန်
လူများက ကမ်းနားဘက် လှမ်းကြည့်ကာ...

"အေး..ဟုတ်တယ်ဟ...လှေပေါ်မှာ ဆရာမလေး ပါလာတယ်ဟေ့"

လာရောက် စောင့်ဆိုင်းနေကြသော ရွာသားများမှာ လှေဆီ အတင်း
ပြေးဆင်းသွားကြကာ သူတို့ ရွာအား ရောက်ရှိလာသည့် ဆရာမအား အ
တင်းကြိုဆို ကြလေသည်။ ။

"ဆရာမလေး .. ဖြည်းဖြည်းဆင်း..ရေကနက်တယ်"

"ဟေ့လှေသမား..ကမ်းနည်းနည်း ကပ်ပေးလိုက်ဦးလေ"

ဆရာမလေးမှာ လှေပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး လာကြိုသူများအား ပြုံးပြ
ကာ

"လာကြိုပေးတာ ကျေးဇူးပါပဲရှင် ..."

ရွာသားများက...

"မဟုတ်တာ ဆရာမလေးကလည်း ...ဆရာမလေး လက်ထဲက အိတ်
ပေး"

ဆရာမလေးက ...

"မဟုတ်တာ... အဲဒီအိတ်မှာ ကျွန်မ လုံချည်တွေ ထည့်ထားလို့ ..
ရပါတယ်.. ကျွန်မပဲ သယ်လာလိုက်ပါ့မယ်"

ဆရာမလေးက ဘယ်လိုပဲပြောပြော ရွာသားများက ဆရာမလေး လက်ထဲက လုံချည်ထည့်ထားသော အိတ်ကြီး အတင်းယူကာ သယ်သွားကြလေတော့သည်။ ။ ထို့နောက် ရွာသူကြီးနှင့်ကတော်မှာ ဆရာမလေးနား ရောက် လာပြီး ရွာလူကြီးက

"ကျွန်တော်က ဒီရွာက ရွာလူကြီးပါ ဆရာမလေး ... သူကတော့ ကျွန်တော့်ဇနီးပါ..ဆရာမလေးက အိမ်မှာ ပဲတည်း ရမှာ ပါ.. ပြီးတော့ ဆရာမလေးနဲ့ ရွယ်တူသမီးလေး တစ်ယောက်လည်း ရှိတာဆိုတော့ ဆရာမလေးလည်း အဖော် ရမှာ ပါ"

သူကြီးကတော်က ဝင်၍ "ဆရာမလေးလည်း ခရီးဝေးက လာရတာဆိုတော့ ပင်ပန်းရောပေါ့.. အိမ်ရောက်မှ စကားဆက်ပြော"

ထို့နောက် ဆရာမလေးဘက်လှည့်ကာ "ဆရာမလေး.. သွားကြရအောင်.. လှည်းပါလာတယ်"

ထို့နောက် သုံးယောက်သား လှည်းတစ်စီးနှင့် ရွာထဲဝင် လာကြသည်။ ။ ရွာထဲက လူများမှာ သူမအား အထူးအဆန်းကဲ့သို့ အိမ်ရှေ့ထွက်ကြည့်ကြလေသည်။ ။ တချို့ကလည်း ဆရာမလေးအား ပြုံးပြသည်။ ။ မိနစ် နှစ်ဆယ်ခန့် ကြာပြီးနောက် သူကြီးအိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ။ သူမအဝတ်အစားထုပ်အား သယ်လာပေးသော ရွာသားများမှာ သူကြီးအိမ် အစောကြီး ရောက်နှင့်နေသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"ဆရာမလေး .. ဒီမှာ ထိုင်"

ရွာလူကြီးက အိမ်ရှေ့ တန်းလျားလေးအား လက်ညှိုးထိုးပြရင်းပြောသည်။ ။ ဆရာမလေးက ထိုင်လိုက်ပြီး အားလုံးကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် "ရွာလေးက သာယာတယ်နော်.. အေးချမ်းပြီး တိတ်ဆိတ်နေတာပဲ ."

ရွာသားများက "ဟုတ်တယ် ဆရာမလေးရဲ့ ... ရွာက တိတ်ဆိတ် နေတာပဲ။ ဆရာမလေး နောက်နေ့အားရင် ရွာထဲလျှောက်လည်လို့ ရတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင်"

ခဏအကြာ အိမ်ထဲမှ သူကြီးသမီးဖြစ်သူ ခင်သက်မှာ ပြေးထွက်လာပြီး ဆရာမလေး လက်အား ကိုင်ရင်းက "ဆရာမလေးက ချောတာ ... ဆရာမလေး အိမ်မှာ ပဲ နေနော်။ ဆရာမလေး လာမယ်ဆိုလို့ ဟင်းတွေ ချက်နေတာနဲ့ လာကြိုချင်တာ မကြိုလိုက်ရဘူး"

ဆရာမလေးက

"အင်းပါ ညီမလေးရဲ့ "

ခင်သက်က

"ဆရာမလေး အသက်က ဘယ်လောက်လဲ"

"၂၃ ပါ ညီမလေး"

"ဟယ်.. ညီမလေးထက် တစ်နှစ်ပဲကြီးတာ ... ညီမလေးက ၂၂"

"ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် . ဒါပေမဲ့နော် .. ညီမလေးက အိမ်မှာ အမြင့်ဆုံးပဲ"

ဆရာမလေးက ပြုံးရင်း

"ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်.. ဘာလို့ လဲဆိုတော့ အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ နေလို့ လေ . ဟဲ . ဟဲ"

"ဪ.. ညီမလေးက စတက်တာပဲ"

ခင်သက်က

"ဟုတ် .. ညီမက စတတ်လို့ .. ဒါနဲ့ ဆရာမလေးနာမည်က"

"ရွှေစင်ပါ"

ခင်သက်က

"နာမည်က တစ်မျိုးလေး"

ရွှေလူကြီးနှင့် ရွှေသားများမှာ ဆရာမလေးနှင့် ခင်သက် ပြောနေသည်ကို ထိုင်ကြည့်နေလေတော့သည်။ ။

ခဏကြာသော် ရွှေလူကြီးက

"ကဲ . သမီး .. ဆရာမလေးက အိမ်မှာ ပဲ တည်းမှာ ပဲလေ..နောက်မှ မေးလေကွယ်..ဆရာမလေး နားပါစေဦး"

"ဟုတ်သားပဲ"

သူကြီးကတော်က

"ကဲ . သမီး .ဆရာမလေးကို ခဏနားခိုင်းလိုက်.တော်ကြာနေရင် သမီးနဲ့ ရေတူတူ ချိုးကြ . ဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ်.အမေ"

ရွှေသားများက ညနေ ဝင်လုဆဲဖြစ်သော နေမင်းအား ကြည့်ကာ

"သူကြီး. အဲဒါဆို . ကျွန်တော်တို့ ပြန်တော့မယ်.. မနက်မှ ပဲ ပြန်လာတော့မယ်"

"အေး.အေး"

ညနေရောက်သော် ရွာထဲမှ မိန်းမများ နှင့် ယောက်ျားများ ကလေး
အများ စုမှာ အုပ်စုလိုက် လျှောက်သွားသည် ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော
ဆရာမလေးက

"ညီမလေး.. လူတွေ များ လှချည်လား.. သူတို့ ဘယ်သွားကြတာလဲ"
ခင်သက်က

"ရေသွားချိုးကြတာလေ ဆရာမလေး ရဲ့ .. ရွာရှေ့မှာ ကန်ရှိတယ် ..
အဲဒီမှာ သွားချိုးကြတယ်။ ပြန်လာရင် သူတို့ ယူသွားတဲ့ ရေပုံးတွေနဲ့
ရေပြန် သယ်လာကြတယ်" ဆရာမလေးက

"အစ်မတို့ လည်း အဲဒီမှာ သွားချိုးရမှာ လား"

ခင်သက်က ရယ်လိုက်ပြီး

"မချိုးရပါဘူး ဆရာမလေးရယ်..အိမ်မှာ ပဲ ချိုးရမှာ လေ"

ဆရာမလေးက

"ကန်က သာယာလား ညီမ"

"ဟုတ် . သာယာတယ်။ ညီမတို့ ဆို အရင်က နေ့ခင်းဘက်တွေ ပူရင်
အဲဒီ ကန်ဘေးမှာ သွားထိုင်နေကြတာ.. ကန်ဘေးက အပင်တွေ အော
က်မှာ အေးနေတာပဲ။ နောက်နေ့ကျရင် ဆရာမလေးကို လိုက်ပို့ပေးမယ်
